

Kanovereniging Uitgeest.

Opgericht: 9 maart 1989
Meldijk 23,
Postbus 105, 1910 AC Uitgeest

Rabobank Uitgeest:
36.34.69.575

www.kanovereniging-uitgeest.nl
inf@kanovereniging-uitgeest.nl

Jaargang 21 nummer 3**September 2010**

Verschijnt drie à vier keer per jaar

De vakantie is voor de meesten van ons al weer achter ons. Sommige KVVU-leden gaan nog. Zij hebben dus nog de kans om iets voor het december-krantje te schrijven. Ik kijk er naar uit.

In deze krant een uitgebreid verslag van Henk over zijn oude kano op de Nederlandse Antillen. St.Maarten op precies te zijn. Dick Mulder is er nu in de buurt. Curaçao om ook precies te zijn. Maar niet echt voor een vakantie; hij is er gaan werken op een internationale school. Ben benieuwd of hij nog gaat kanoën. Zwemmen doet ie al wel, weet ik. Er is wel een verslag van zijn vriend Chris over een samen meegemaakte zonsongang.

Frank schrijft zijn verhaal, zoals toegezegd drie maanden geleden. Samengevat mailt hij mij: *achteraf was het kanovaren over de Yukon het meest relaxte deel van de tocht.* Sail heb ik dit jaar ook gezien. Prachtig maar dan wel vanaf de kant van het kanaal. Over 5 jaar een nieuwe kans

Sluiting kopij: 3 december 2010.

Bestuur:

voorzitter: Wieger Tomassen

secretaris: Jos Schimmelpenninck.

penningmeester: Lieve Bracke

activiteiten: Gilbert Kuster

loodsbeheer: Henk Hoogerwerf

Redactie:

Kasper Scholte Albers

Mail: redactie@kanovereniging-uitgeest.nl

Commissies:*Vaarcommissie:*

Rob Goezinne

Peter v.d.Gracht

Dick Mulder

Sandra Renner

Wieger Tomassen

Maarten Wevers

Website:

Chris Groot

René van de Zwan

Kasper Scholte Albers

webmaster@kanovereniging-uitgeest.nl

Kantine:

Leo Konijn

Marjan v.d. Gracht

Botenhuis:

Laurens Hendriks

Van de voorzitter

Beste Henk,

Hierbij wil ik mij aanmelden voor de **KVUP**. Dit naar aanleiding van je oproep in ons vorig clubkrantje. De betekenis van de afkorting (Klussen voor uw plezier) spreekt me erg aan. Dat van het plezier hebben in het bijzonder.

Ik hoop dat je me geschikt acht voor deze functie. Ik ben in bezit van een rechter en een linkerhand. Ik klus normaliter vrij weinig omdat ik zoveel andere leuke dingen weet te doen met mijn tijd. Maar als ik klus ben ik meestal tegen het einde van de klus behoorlijk bedreven geworden. Althans dat vind ik zelf.

Ik heb wel enige nevenfuncties die ik toch onder de aandacht wil brengen zodat je kunt beoordelen in hoeverre er sprake zal kunnen zijn van strijdige belangen.

Daarbij denk ik met name aan mijn nevenfunctie van tochtleider. Dit doe ik een tot enkele keren per jaar en ik moet eerlijk bekennen dat ik er nog niet zo heel goed in ben. Ik kom er steeds meer achter hoe complex het tochtleiderschap is. Ik noem een aantal aspecten die daarbij het meest bij mij opkomen en waarmee ik het meeste moeite heb.

Allereerst: inschatten wie er mee kunnen. Daarbij proberen objectieve criteria te gebruiken en vervolgens tactvol communiceren met betrokkenen bij wie ik twijfels heb.

Dan de groep bij elkaar houden in moeilijker omstandigheden. En het rustig coachen en begeleiden van vaarders die het moeilijk hebben met de omstandigheden. Het afstemmen op de zwakste schakel.

Henk, Ik denk zelf niet dat mijn pogingen om een betrouwbare tochtleider te worden haaks staan op de **KVUP** maar wilde het niet ongenoemd laten.

Zo ook mijn andere nevenfunctie: die van voorzitter. Tja, wat kan ik daar over zeggen? Ik zit de verschillende vergaderingen voor. Dan zeg ik dingen als 'laten we nu verder gaan met punt 3 van de agenda' of 'Gilbert, wat is jouw mening?' De secretaris schrijft alles op. De penningmeester houdt alle geldstromen bij en is veel bezig met het sturen van herinneringsbriefjes naar leden die hun contributie nog niet betaalden. En een goede

voorzitter zorgt ervoor dat alle overige taken worden verdeeld en dat hij zelf niets hoeft te doen. Daar ben ik inmiddels aardig bedreven in (en daarom heb ik ook tijd om mij aan te melden voor de **KVUP**)

En Henk, nog iets: Ik kan niet altijd want ik blijf zoveel andere dingen leuk vinden. Dus ik hoop wel dat er meer mensen zijn die zich samen met mij willen inzetten voor de KVVU via de **KVUP**

Met vriendelijke groet,

Wieger Tomassen

30 juni 2010

Lieven in actie!

Is er in België ook branding?
Tot ziens!

Oude liefde roest niet

Een regenachtige dag in januari 2010, St.Maarten Nederlandse Antillen (nog even, want het moet een zelfstandig land worden, net als Aruba).

Een witte *pick up truck* hobbelt over een onverhard zandpad. De chauffeur, mijn vriend Alfred, doet geen moeite om de vele grote plassen te ontwijken. Het pad voert ons langs het hek van *Juliana Airport*, naar een vergeten hoekje van het eiland. De regen is net even gestopt en we stappen uit bij een oude

bus die is omgebouwd tot bar bij een wit strand, waar ik in het zand naast de bus een oude kajak ontwaar. Hoewel het dek met een spuitbus wit is gemaakt en daarop de naam van de bar is aangebracht: KARAKTER, herken ik in één oogopslag mij eigen oude

Umnak! Dat is curieus: ik heb die boot in 1997 naar St.Maarten verscheept nadat ik mijn nieuwe Sirius had gekocht. Ik heb toen een zomervakantie op het eiland doorgebracht en vele heerlijke kanotochten gemaakt, waarna ik de kajak heb verkocht aan een fransman. Nooit gedacht dat ik dit bootje ooit weer zou zien! De luiken zijn verdwenen, het rugbandje is

compleet vergaan. Het polyester in de kuip is licht beschadigd en de voetpomp hangt los aan de voetensteun. De hele boot zit vol zand en bladeren. Hij ligt daar kennelijk als een soort van decoratie, alsof het een aangespoelde reddingsboei betreft. Het doet pijn om dit aan te zien!"

De eigenaar is niet aanwezig en het is trouwens tijd om naar huis te gaan en een lekker drankje in te schenken op de veranda, met prachtig uitzicht over Guana Bay en het eiland St.Barths. Om ons heen begint het dagelijkse luide concert van de boomkickers zodra de laatste zonnestralen zich achter de heuvels teruggetrokken hebben. Voor mij is het alweer tijd om na dit korte bezoek mijn koffer in te pakken.

Eenmaal terug in Nederland ontvang ik een e-mail van Alfred en zijn vrouw Ans, met een voorstel om deze zomer woningruil te doen, omdat zij graag een poosje in Nederland willen zijn om familie te bezoeken. Joke en ik zaten ons net af te vragen wat we deze zomervakantie zouden kunnen doen!

En dan schiet mij ook weer die kano te binnen en een glorieus plan komt in mij op! Ik zoek op internet het e-mailadres op van Karakter en doe het volgende voorstel: "Ik kom in juli naar St.Maarten, kom de kajak ophalen, knap hem op en drie weken later krijgen jullie hem weer terug, maar dan in zeewaardige staat". De deal is snel gemaakt!

En zo komt het dus dat ik, alweer op een regenachtige dag, met de truck van Alfred hetzelfde zandweggetje afrijd om mijn oude trouwe Umnak op te halen. Helaas tref ik weer niet de eigenaar, want die blijkt te zijn vertrokken naar Mexico, maar zijn zaakwaarnemer weet van de afspraak en ik kan beginnen met het uitscheppen van kilo's zand om vervolgens de kajak op de laadbak te sjoeren.■

Eenmaal thuis in Guana Bay bouw ik een provisorische werkplek en begin met de restauratie. Eerst wordt de boot schoongespoeld en verwijder ik alle losse onderdelen en de belijning of wat daar nog van

over is. Ik ben verbaasd over de prima conditie van het polyester. Er mankeert niets wezenlijks aan deze kano! Ik heb hem omstreeks 1988 tweedehands gekocht op de kanobeurs en er veel tochten mee gemaakt, o.a. op de Noord- en Waddenzee en in Wales en Bretagne. Bovendien heeft hij waarschijnlijk jarenlang op dat strand gelegen, deels in de volle tropenzon.

Het beschadigde polyester behandel ik met grof schuurpapier, waarna ik een laag epoxy aanbreng. Hetzelfde doe ik met twee slijtplekken onderaan de boeg en de achtersteven. Het dek krijgt weer de oorspronkelijke gele kleur. Op het deksel van het kleine luikje achter het zitje ontdek ik zowaar het kwartje dat ik daar lang geleden in gelijmd heb omdat de sluitklem niet strak genoeg meer sloot! Het pompgat maak ik dicht met epoxy-vulmiddel want de oude voetpomp is niet meer te herstellen. Ik maak van een stevige pvc-buis een nieuwe voetensteun. (Nare klus, om door die kleine kuipingang de nieuwe vleugelmoeren aan te brengen, en dat in die hitte!)

Daarna komt het leukste: het aanbrengen van nieuwe lijnen en

elakstiek en het rugbandje, alsmede de bij Arjen Bloem aangeschafte rubberluikjes. Dat is de kroon op het werk. Tot slot wordt de romp nog even met een goede cleaner behandeld en krijgt zowaar weer iets van zijn oude glans terug. Ja, we hebben met een stukje ouderwetse Britse degelijkheid te maken.

Helaas kan ik niet meteen varen, want ik ben niet alleen. Joke en een bevriend stel vergezellen mij in deze *Caribbean Holiday*. We moeten het eiland verkennen,

hagelwitte stranden bezoeken en verrukkelijke *smoothies* en *pina colada's* drinken. We slenteren over de markt in Marigot, winkelen in Grand Case en Philipsburg, verbazen ons over de op juwelen en Cubaanse sigaren beluste toeristen en vergapen ons aan de sprookjesachtige vlinders in een vlindertuin. Maar het bloed kruipt waar het niet kan gaan! Ik stel mijn reisgenoten voor om naar een idyllisch strand te gaan, Friar's

Bay, alwaar ik mijn bootje te water zal laten, om naar Great Bay bij Philipsburg te varen. Later op de dag komen zij dan met de auto daar langs rijden om mij weer op te pikken. Helaas is het die dag bijzonder regenachtig. Dat heb je als je dit gebied bezoekt in de regentijd (orkaanseizoen!) Natuurlijk is het voor mijn gezelschap erger dan voor mij. Zij zitten wat druilerig op het overdekte terras van de strandtent, terwijl ik mijn spulletjes in de kano stop en van wal steek.

Eenmaal buiten de baai merk ik dat er flinke golven staan en een stevige bries die ik schuin van achteren heb. De Umnak heeft geen scheg en ik moet voortdurend corrigeren omdat hij behoorlijk wil oploeven. Maar ik geniet! Het gaat sneller dan ik had ingeschat en ik passeer bekende plekjes, als Baie de la Potence, met prachtig zandstrand dat nu leeg en grauw in de regen ligt, en de haven van Marigot. Ik passeer de brug die toegang geeft tot Simpson Bay Lagoon, waar tijdens de grote orkaan in 1995 honderden jachten zijn vernietigd die daar lagen te schuilen. Er zijn nog steeds resten van te zien!

Er is wat stroom tegen, want hoewel hier weinig van getijden te merken is moet twee keer per etmaal een grote plas water van het Lagoon zich door twee kleine openingen persen.

Een goed half uur later heb ik dus de stroom mee, als ik de brug aan de Nederlandse kant passeer. Intussen krijg ik de ene bui na de andere over me heen en het begint zelfs te onweren. Als ik merk dat het onweer dichterbij komt, besluit ik aan land te gaan. Ik peddel naar Pelican Resort, waar ik kan schuilen onder een afdakje bij het zwembad van het hotel. Ik heb me altijd verbaasd over mensen die naar een duur hotel gaan dat letterlijk aan een van de mooiste en warmste zeeën ter wereld ligt, om dan in en bij het zwembad te gaan liggen. Maar vandaag is de *pool* verlaten en ligt er troosteloos bij. De regendruppels vervormen het blauwe oppervlak tot matglas. Ik ontdek dat ik mijn schuilplaats deel met een verregende duif,

die mij achterdochtig aankijkt met één oog maar geen aanstalten maakt om de wijk te nemen. Gelijk heeft ie.

Al gauw verwijdert het onweer zich en ook de regen wordt wat minder. Door het stilzitten met natte kleding heb ik het koud gekregen en ik stap met enige moeite weer in, omdat het strand hier bijzonder steil afloopt en zet koers naar het oosten. Nu dus de wind echt tegen. Dat wordt nog even werken. Ik gooi mijn vislijn uit; je weet maar nooit. Vissen houden zeker ook niet van regen en ik krijg die avond geen gebakken visje. Ik kom langs Lay Bay, Cole Bay en Little Bay. Het is ruim voor de afgesproken tijd als ik Fort Amsterdam links laat liggen om de Grote Baai over te steken. Het stadje ziet er leeg en ongezellig uit, in de regen. Er is ook geen cruiseschip vandaag. Eigenlijk kun je van Philipsburg zeggen dat het alleen tot leven komt als er cruiseschepen in de baai voor anker gaan. Soms zijn dat er wel vier of vijf tegelijk en dan wordt het hele eiland overspoeld met vooral Amerikaanse toeristen met hun zo felbegeerde wel op mijn buik schrijven.

Onder de luifel van een gesloten souvenirwinkeltje trek ik mijn natte plunje uit en trek een korte broek en een T-shirt aan. Ik moet nog een uur wachten, voordat ik opgehaald word.

Het regent nog steeds als we even later, fris gedoucht, de dag doornemen op de *porch* en de avond zien vallen over de Caribische zee. De lichtjes op St.Barths worden ontstoken want

hier in de tropen wordt er om half zeven een knopje omgedraaid en is het, ineens, donker.

Een paar dagen later zijn we weer in Friar's Bay en nu zijn de omstandigheden zoals je het van een tropisch eiland verwacht. Joke, Paul en Marleen nemen plaats op de strandstoelen met parasol en

ik maak een kort kanotochtje, o.a. naar Happy Bay. Dat is zo'n strand als je in de folders ziet staan en waarvan je je soms afvraagt of het wel echt is. Blauwe zee, wit zand, wuivende palmen en geen mens te zien. Dat laatste komt helaas doordat

een projectontwikkelaar het gehele achterland heeft opgekocht, daar luxe villa's heeft gebouwd en het gebied met een grote slagboom afgesloten. Ja, de kust is bij wet bepaald openbaar gebied, dat wel, maar wat moet je als je niet meer bij het strand kunt komen? Gelukkig heb ik een KANO!

Verder is het: beetje snorkelen, wat oefenen (van de winter toch nog maar eens meedoen met de zwembad-avonden van de KVVU!) en nog maar een *frozen drink* bestellen bij de bar. Wel jammer dat de Euro de laatste tijd weer gedaald is ten opzichte van de dollar, zodat we erg goed op de kleintjes moeten letten. Dit is een duur eiland! Aan de Franse kant zijn alle prijzen in Euro's en aan de Nederlandse kant in US dollars.

Dat is af en toe wel verwarrend, maar je went er ook snel aan. Aan de Nederlandse kant wordt, vooral in de supermarkten, ook nog veel gebruik gemaakt van de Antilliaanse gulden, het officiële betaalmiddel. Wij beperken ons tot dollars en euro's, om het niet nog ingewikkelder te

maken.

Het wordt erg heet en dan is het in het water of onder de parasol het prettigst. Later op de middag is het wat koeler en beginnen we onze spulletjes te verzamelen. We sjoeren de kajak op de truck. Op de terugweg naar huis doen we onze dagelijkse boodschappen.

Het is een stralende vrijdagochtend als we naar Simpson Bay rijden, waar ik door de anderen word uitgezwaaid als ik rechtsaf sla om onder de brug door te varen. Geen stroom deze keer. Ik steek andermaal het Lagoon over naar de brug bij Marigot. Ik kijk even naar rechts, als ik onder de brug door ben, naar mijn "droomhuisje". Het doet me plezier dat de orkaan van 1995 dat heeft gespaard want het is echt een romantisch huisje, gebouwd in de authentieke stijl van het eiland. Dit type houten huisjes heeft door de eeuwen heen

orkanen weerstaan, terwijl moderne bouwsels vaak aanzienlijke schade oplopen. De bries uit het noordoosten is stevig en mijn linkerbeen begint te slapen, waardoor ik mij realiseer dat ik het rugbandje had versteld toen Paul laatst ook even in de kajak wilde varen. Daarom stop ik even bij Point Bluff, waar in oude tijden een melaatsenkolonie was gevestigd. De ruïnes van de huisjes waar de leprozen hebben gewoond zijn alleen nog te herkennen als je weet waar je op moet letten. Na het verstellen van het rugbandje gaat de tocht verder via Baie Rouge, waar de toeristen loom op hun stretchers liggen.

Een groepje grote sterns vliegt even met me mee. Dan kom ik bij een rotsachtig deel van de kust: Falaise des Oiseaux, waar vroeger veel pelikanen en keurkringvogels voorkwamen. Nu staan er vakantiehuisjes boven op de rotsen en zijn de vogels verdwenen. Op Saba en St. Eustatius kunnen deze zeevogels nog volop broeden, maar op St. Maarten zijn zij zeldzame verschijningen geworden.

Bij Plun Beach ruik ik plotseling een sterke rioollucht. Ik ontdek een heuse waterzuiveringsinstallatie. Dat is wel goed nieuws, want het meeste afvalwater verdwijnt op dit eiland nog steeds in de bodem en uiteindelijk ook naar zee, wat negatieve gevolgen heeft voor het leven in de zee.

Hier vaar ik inmiddels uit de wind en het is behoorlijk heet. Om te koelen dompel ik mijn hoed even in zee. Het water is echter in deze zee veel zouter dan wat we van de Noord- en Waddenzee gewend zijn en dat is te merken aan het branderige gevoel dat ik in mijn ogen krijg. Op mijn armen zijn ook al zoutkristallen ontstaan uit het zeewater dat daar door de zon is verdampt. Maar dat hoort er nu eenmaal bij. Ik besluit tot een korte pauze op Long Beach. Dat valt een beetje tegen, omdat het strand zo steil afloopt dat ik na mijn landing direct weer teruggeslagen word door de branding. Bij de tweede poging probeer ik snel uit te stappen voordat de volgende golf komt, maar ben toch te laat en kom hulpeloos naast mijn boot in de

branding terecht. Nu komt de handpomp van pas die ik heb meegebracht uit Nederland: ik trek de volgelopen boot op het strand en pomp snel en gemakkelijk het water uit de kuip. Dan neem ik een lekkere duik en strek mij uit op mijn handdoek op het warme zand. Maar er wordt op mij gewacht bij Karakter, met heerlijke koele drankjes! Ik neem een paar ferme slokken van het inmiddels lauw geworden water uit mijn Colafles, in een paar uur is er al bijna twee liter

doorheen gegaan; het is dorstig weer in deze streken. Nu kom ik langs een deel van de kust dat zeer zwaar gehavend is door de orkaan van 1995. Er zijn nog vele ruïnes te zien van gebouwen die veel te dicht bij de zee waren gebouwd. Er is ook heel veel nieuw gebouwd en niet bepaald voorzichtiger. Er zijn zelfs huizen gebouwd met betonnen muren die op de rotsen rusten waar de golven loerend langs klotsen. Nu is de zee kalm, maar in een orkaan kunnen metershoge brekers deze kust bespringen om de mensen te wijzen op hun kwetsbaarheid. Met een rustig gangetje peddel ik verder, maar word even later opgeschrikt door een bulderend lawaai dat van rechts snel naderbij komt. Het is een Boeing van Air France, die rakelings

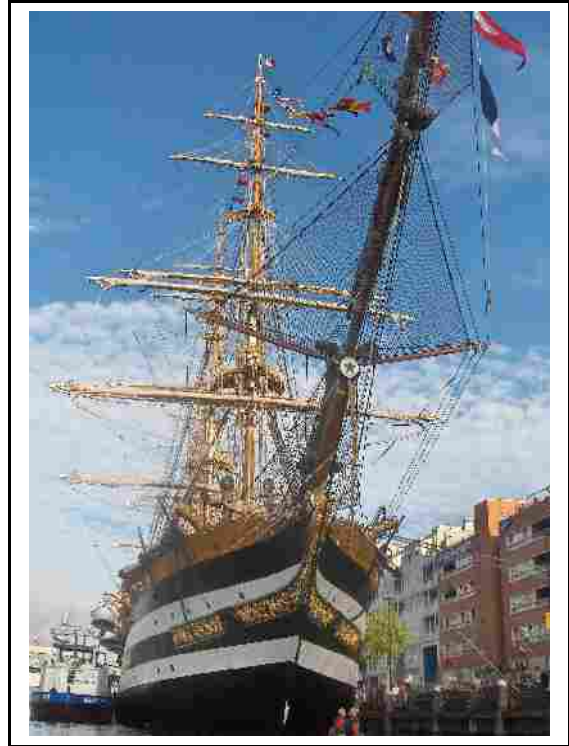
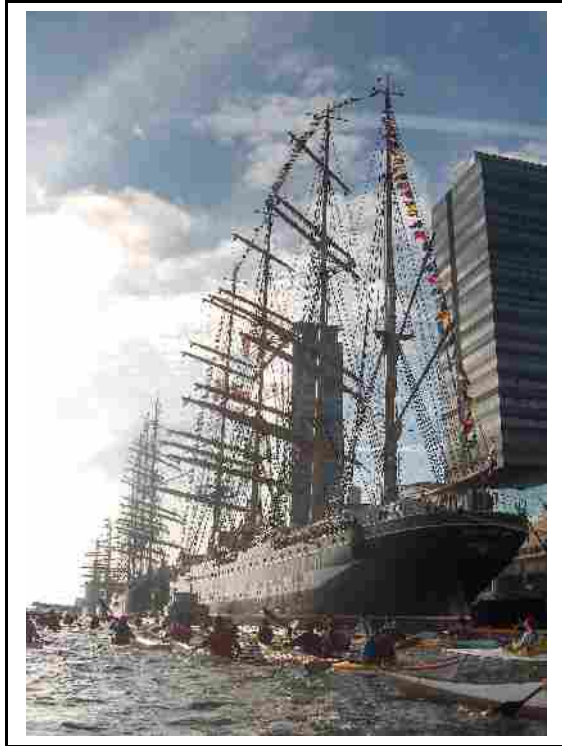
over mij heen scheert op weg naar het vliegveld waarvan de landingsbaan hier vlak aan zee ligt. De vele gasten die op het strand van Maho Bay zitten en liggen kijken er niet van op want er komen per dag tientallen vliegtuigen vlak over hun hoofden om te landen op *The Friendly Island*. Het lijkt Uitgeest wel! Als ik de punt van Beacon Hill (zo genoemd naar het vliegbaken dat daar staat) even later rond, krijg ik de wind weer schuin van voor. De branding is flink, erg leuk voor de vele zwemmers die in de golven spelen, minder leuk voor mij want ik wil natuurlijk heel professioneel lijken als ik daar aan land ga! Dat lukt weer niet helemaal want ook hier is het strand heel steil en zuigen de golven mij steeds terug voordat ik kan uitstappen. Het wordt dus een tamelijk weinig elegante vertoning, waarbij Joke mij gelukkig te hulp schiet en me net iets hoger op het zand trekt, zodat ik toch nog enigszins waardig mijn vaartuig kan verlaten.

Een verrukkelijke *mango smoothy* is mijn welverdiende beloning, die ik me laat smaken terwijl ik languit op de strandstoel lig met de wapperende parasol boven mijn hoofd. Daarna kan ik nog slechts mijn oude trouwe bootje afspoelen en in de schaduw van een grote *seagrape* boom neerleggen, in de hoop dat anderen er nog veel plezier van mogen hebben. Het kost me echt moeite om deze oude Umnak andermaal achter te moeten laten. We rijden even later weer naar "ons" huis voor de gebruikelijke evaluatie op de *porch*. Om met een bekende schrijver te spreken: "And so ends another shitty day in paradise".

Henk

Kanosaluut Sail 2010

's-Morgens om kwart over 6 stond Jurgen al met de auto voor mijn deur. 3 sets kanodragers op het dak want vandaag, zaterdag 21 augustus, ging het gebeuren. Om half 7 arriveerde ook Len bij de loods met zijn kano op een karretje. Na het opladen van de kano's op naar KV Zeeburg in Amsterdam. De organisatie bij deze kanovereniging was prima in orde. Tegen betaling van 9 euro kregen we een pet, een watersportkaart van Amsterdam en 2 koeken mee. Het te water laten gaan van de meer dan 100 boten via een smal pad langs de woonboten en de 10 zeecontainers waar Zeeburg haar kano's in opslaat werd strak geregisseerd. Op voorhand was berekend dat er 4 kano's per minuut te water konden als iedereen zijn spatzeil pas op het water dicht zou maken. In de praktijk viel het allemaal erg mee. In ploegjes van 40 werden we met een voor- en een achtervaarder naar het verzamelpunt bij het scheepvaartmuseum gebracht, slechts een kwartiertje varen. Nadat ook de andere 2 kanoverenigingen uit Duivendrecht en Sloterplassers waren gearriveerd (de Sloterplassers hadden er al bijna 2 uur varen opzitten) werden wij onder politiebegeleiding naar de ij-haven geleid. Een prachtig gezicht hoe deze vloot van honderden kano's in alle kleuren en modellen zich

voortbewoog richting tallships. Zodra we onder het spoorviaduct vandaan kwamen en rechtsaf sloegen kregen we het mooiste panorama te zien. Al die masten, de vlaggen en de tuigage en wat een ruimte op het water. De hele ij-haven was voor ons vrijgehouden. Wat een verschil met de journaalbeelden waar alle motorboten hun best deden om elkaar klem te varen en te kraken. We kregen alle tijd om alle tallships goed te bekijken. Van de volgende 4 schepen is er een mooie foto die Jurgen heeft gemaakt. Te beginnen met de Kruzenstern , verderop de Mir, de Sorlandet en bijna aan het eind de Amerigo Vespucci, wat mij betreft het meest imposante schip. Na een klein uurtje hadden alle kano's zich weer verzameld en begon de terugtocht. Het was de bedoeling om met z'n allen aan te leggen bij het marinecomplex en daar gezamenlijk koffie te drinken. Er dreven een stuk of 4 kanovlotjes voor de kade waarbij het de bedoeling was dat je vervolgens je kano meer dan 2 meter op zou steken en op de kade zou leggen. Jurgen, Len en ik hadden eigenlijk van tevoren al afgesproken dat we dit stukje zouden overslaan en in alle rust terug zouden peddelen naar Zeeburg en niet de drukte zouden afwachten. Zo waren we al weer ruim voor het middaguur in Uitgeest. Het was een zeer geslaagde tocht. Hopelijk gaan er over 5 jaar meer KVVU-ers mee naar dit unieke evenement.

Hans de Waard

Enkele jaren geleden kwam het idee bij ons op om in het voorjaar in de vroege ochtend de zon te zien opkomen boven het IJsselmeer. Begin mei belde ik Dick op om een afspraak te maken. Het werd maandag 21 juni bij Durgerdam. Nadat ik de hoorn neergelegd had realiseerde ik me dat dit de langste dag was, de zon komt dan op om 5.20 uur. Na enig rekenen betekende dit om 3.00 uur opstaan. Wilde ik dit echt?

De voorafgaande dagen waren koud en regenachtig. Om kwart voor vier 's ochtends reed ik in het donker over de A2, de regen striemde tegen de voorruit. Mijn vrouw Els had gelijk, dit was een belachelijke onderneming.

Bijna gelijktijdig arriveerden we op de afgesproken plek bij de elektriciteitsmast, de lucht werd opener en het begon al licht te worden. Om kwart over vijf zaten wij in de boot en voeren richting vuurtoreneiland bij Durgerdam. De zon was nog niet te zien, vlak boven de horizon hing een lage wal van donkere wolken, de rest van de lucht was helder geworden. Al gauw

kreeg de rand van de wolkenwal een gouden rand, geleidelijk kleurend van oranje naar rood, tot de zon langzaam te voorschijn kwam. Een goudkleurige band lichtte over een nog gladde eindeloze watervlakte. En midden op deze

watervlakte dreven wij met onze bootjes en ondergingen wij dit natuurgebeuren, een schitterend schouwspel waar de meeste mensen gewoon doorheen sliepen.

Al gauw nam de lichtintensiteit toe en de vogelgeluiden verbraken de stilte, zeker na het passeren van het meeuweneiland. Na een terechte opmerking van Dick om de vogels niet te veel te verstoren voeren we rechts langs het

eiland. Zwermen meeuwen lichtten op in het zonlicht, sterk contrasterend tegen een donkere wolk.

Zonder vast plan koersten we naar Marken. Om half acht zaten we aan het ontbijt op het strandje bij het Paard. De dag lag nog voor ons na twee uur varen.

Op ons gemak peddelden we naar Pampus, inmiddels met een aardig windje in de rug, waar we een wit uitgeslagen mars en uiteenvallende müslireep uit het zwemvest visten. Smaakte nog goed. Daarna door naar IJburg, de lelijke skyline negerend, op zoek naar nieuwe architectuur. Op het Diemerstrand, aangelegd op een oude vuilnisbelt, dat geleidelijk een natuurgebied probeerde te worden, gebruikten we de lunch, en om 13.30 uur waren weer terug bij Durgerdam, ruim op tijd om voor de file weer thuis te komen.

Het was de onderneming meer dan waard!

Chris de Ridder

Kopij 2010 inleveren voor:

3 december

Medewerkers gezocht

Op 11 en 12 september a.s. worden speciale activiteiten ontplooid om het publiek kennis te laten maken met ons mooie landschap en de forten van de Stelling van Amsterdam onder de aandacht te brengen.

Onderdeel daarvan is een kanotocht, die o.a. Fort Krommeniedijk aandoet. In dat kader verleent de KVVU medewerking door het bemannen van één van de opstappunten langs de route.

Dit betekent dat wij op beide dagen met enkele mensen aanwezig zullen zijn bij de kanosteiger aan de Lagendijk te Uitgeest, schuin tegenover Vrolijk Watersport.

Voor ons is dit tevens een gelegenheid om het gezicht van onze vereniging te laten zien aan het publiek. Er zijn minimaal acht personen nodig, zodat we elkaar kunnen aflossen. We willen er een leuke stand van maken en je hoeft niet veel meer te doen dan wat informatie te geven en misschien mensen helpen bij het instappen.

Hierbij een vriendelijk verzoek aan alle leden van de KVVU: wil je een deel van het weekend van 11/12 september beschikbaar zijn voor deze taak?

Stuur even een berichtje naar Henk Hoogerwerf (na 2 augustus, i.v.m. vakantie), h.hoogerwerf@planet.nl, tel 0610056572, of naar Gilbert Kuster, tg.hokus@hccnet.nl, tel.0251-650026.

Bij voorbaat dank, namens het bestuur, Henk.

Wie goed op 't wad zit verzuurt niet.

Bollen zoeken

Met de cryptische titel 'zoek de bollen' stond deze zeetocht op de agenda voor 27 juni als tocht voor de beginnende zeevaarder. Aangezien dat niveau mij wel aansprak heb ik me meteen opgegeven als deelnemer.

Uiteindelijk zouden we met z'n vieren gaan. Wieger, Lieven, Peter en ik. Door het tij konden we pas in de middag, na enen te water in Den Oever en hadden we alle tijd voor de voorbereidingen en een hapje eten op de kade. De 3 andere heren pakten hun thermosfles en begonnen koffie en thee te maken en keken mij verwachtingsvol aan. Ik had blijkbaar les 1 gemist. Ook al is het 25 graden Celsius, bij een grote tocht hoor je een warme drank bij je te hebben. Oeps.....de week daarna maar snel een fles gekocht.

Op een gegeven moment wilden we niet langer meer wachten en gingen we aan het begin van de afsluitdijk te water. Om nog wat tijd te gebruiken begonnen we met een kleine omweg om een soort eiland met een enorme lepelaarskolonie die meteen reageerde op onze nadering . Vervolgens peddelden we op ons gemak, stroom mee en ook een beetje oostenwind mee langs de genummerde boeien die Lieven op de kaart in de gaten hield. Wieger had er eigenlijk geen rekening mee gehouden dat we zo snel zouden gaan. We waren natuurlijk ook maar met een klein groepje. Als we op de bollen zouden moeten wachten- de bollen is een zandplaat die bij laag water maximaal 70 centimeter uit de Waddenzee oprijst- zouden we misschien wel een uur moeten lummelen op die plek. Na een kort beraad en wat rekenwerk besloten we daarop naar Texel te gaan, naar Oudeschild. Nu in een iets hoger tempo en veelal op kompaskoers om ons 'wegzetten' te compenseren in de verschillende geulen die we overstaken, kwamen we in de haven aan. We hebben daar heerlijk geluncht (toch nog bollen).Nu was het tijd om de terugtocht te aanvaarden. Weer met de stroom mee die ons nu de andere kant op duwde en een beetje wind om de kop, gingen we weer met een behoorlijk vaartje terug naar Den Oever. Onderweg waren de echte bollen gelukkig drooggevallen en gingen we tussen de opduikende zeehonden door naar deze zandplaat. Daar lagen nog zeker 40 zeehonden ons op te wachten. De bangeriken verdwenen al snel in het water zodra de meeuwen onze komst aankondigden.

De grotere exemplaren wachtten tot we echt heel dichtbij waren en verdwenen toen ook in het water. Het tij kwam nu snel opzetten. De kano's die we op het zand getrokken hadden, lagen al bijna te dobberen. Weer snel in de boten dus. Tijdens het laatste stukje gingen we inmiddels zo hard dat we een zeilboot makkelijk konden bijhouden. In de haven van Den Oever kon ik aan mijn armen toch wel merken dat het een flinke tocht was geweest. De boten gingen op het dak en we hebben in de haven nog wat gegeten en gedronken waarbij Lieven zijn kunsten met Duitse bierglazen ging vertonen. Wel zonde van die plas op de grond. Ik denk dat de Belgische biertjes hem beter af gaan. Daarna snel naar Uitgeest, kano's in de loods en naar huis. Ik kan terugkijken op een prachtige eerste zeetocht onder perfecte omstandigheden. Dat smaakt naar meer.

Hans de Waard

**WITTE
UITGEEST BV**

LOODGIETERS - CENTRALE VERWARMING

Al ruim 70 jaar "Hoogrendement"

Middelweg 46 - 48 Tel. 0251 - 312490
1911 EH Uitgeest Fax 0251 - 320315

Yukon Goldrush 2010

Onze 3 maanden durende tocht dwars door de Yukon Territories in Canada begon in juni met een bewusteloze Herschel op Frankfurt Airport en eindigde eind augustus met een blinde darmoperatie bij Jolanda. In de tussentijd raakte Frank bijna 10 kilo lichaamsgewicht kwijt. Inmiddels zijn we alle drie weer gezond thuis en komen bij van de slijtageslag van de afgelopen maanden. Trouwe volgers van ons SPOT noodbaken zagen ons vanaf 7 augustus opeens in tegengestelde richting verplaatsen en vreesden het ergste. Hier een kort verslag van onze tocht. Het hele verhaal is natuurlijk veel langer, maar om dat te vertellen zouden we een avondvullend programma kunnen organiseren in theater.

Zoals gezegd vlogen we begin juni vanaf Frankfurt naar Whitehorse, tenminste dat was het plan. Kort voor het inchecken raakte Herschel plotseling bewusteloos nadat hij een pilletje had gekregen om een beetje rustig de vliegreis te doorstaan (in overleg met de dierenarts en eerder probleemloos gebruikt op de boot naar Engeland). Paniek uiteraard, Jo en Herschel met taxi naar een dierenarts, vlucht gemist, maar na een infuus en een nachtje observatie is Herschel gelukkig weer hersteld. Weekje later vliegen dan maar, zonder pilletje uiteraard, dus de dag ervoor weer naar Frankfurt en op de camping staan. Spoelen we om 2 uur 's nachts onze tent uit na een zware onweersbui die het beekje naast de camping laat overstromen. Met zeiknatte spullen stappen we het vliegtuig in. Een goed begin is het halve werk... Gezond komen we in Whitehorse aan, we regelen de verdere logistiek van onze tocht en vertrekken naar Skagway om de Chilkoot Pass te lopen. Dat is de oude goudzoekersroute naar de Klondike goudvelden van de Goldrush uit 1898. De Chilkoot is een gemarkeerde route in een Nationaal Park van 55 kilometer en dat loopt probleemloos, afgezien van 3 dagen door de sneeuw stappen boven in de pas. Na de Chilkoot zetten we bij Carcross onze Ally vouwcanadees in elkaar en peddelen over de Southern Lakes naar het begin van de Yukon en door naar Whitehorse. Dit is zo'n 150 kilometer en ongeveer 1 week varen. Afgezien van een

plotseling stormpje met golven van ruim anderhalve meter verloopt de kanotocht voorspoedig.

In Whitehorse treffen we Jan Somers en Gert Kolkman die met ons meevaren op het traject Whitehorse-Dawson. Het weer is overwegend goed in deze periode en het begint op vakantie te lijken, maar voor ons is het slechts een schakeltje in een grote tocht. Op een avond gaat Herschel het gevecht aan met een stekelvarken die rond ons kamp scharrelt en dat levert hem zo'n 50 stekels op in snuit, bek en achterpoot. Kermend van de pijn laat hij de stekels met behulp van een multitool uit zijn lijf trekken en als de laatste stekel verwijderd is staat hij weer vrolijk te kwispelen. Onderweg veel wild gezien, elanden, veelvraten en beren. Met 12 beren op een dag een nieuw PR gezet. De Yukon blijft qua landschap verrassen en we hebben een goede tijd op de rivier. In het goudzoekersstadje Dawson beëindigen we na 3 weken onze kanotocht over een kleine 900 kilometer. Na een paar dagen de cultuur van de goldrush snuiven, gaan we te voet verder voor een looptocht dwars door de wildernis, 400 kilometer pal noord richting Old Crow. Dagenlang lopen we door nagenoeg ondoordringbaar struikgewas, steken dwars door beken en rivieren, soppen door moerassen, klauteren over omgevallen bomen, beklimmen berggraten en schieten maar mondjesmaat op. Vaak lopen we 8-9 uur (exclusief pauzes) en komen zelden aan de geplande 15 kilometer op een dag. Grootste boosdoener is het weer. Het is geen dag droog en moerassen zijn oververzadigd. Beken tot aan de rand gevuld en het struikgewas drijfnat. Binnen 5 minuten zijn we vaak tot op onze draad nat. Vaak maken we in de stromende regen kampvuur om te kunnen koken. Al met al is het loodzwaar en verbranden we meer energie dat we gepland hadden. Als het op gegeven moment drie dagen onafgebroken (stort)regent zitten we echt opgesloten in de tent. De beek waarboven we kamperen en die we moeten oversteken is niet meer te zien. Het hele dal is overstroomd... Na een dag wachten is de ergste vloed voorbij en met 15 kilometer omlopen naar waar de beek zich stroomopwaarts splitst en we tot ons middel kunnen doorwaden, komen we na een dag lopen hemelsbreed 1 kilometer verder. De geplande voedseldropping door een vliegtuigje na 2 weken op een verlaten airstrip halverwege onze route gaan we onmogelijk halen. Met de satphone verzetten we de datum naar achteren.

Uiteindelijk doen we 3 weken over dit stuk, terwijl we maar voor 2 weken eten mee hadden en zijn we in een serieuze survivalsituatie terechtgekomen. Met vissen, jagen en verzamelen van planten en bessen weten we het voedseltekort te beperken, maar door de kou, de nattigheid en de kilometers die we elke dag weer afleggen verbranden we meer dan we bij elkaar kunnen scharrelen. Frank raakt hierdoor een angstaanjagende hoeveelheid lichaamsgewicht kwijt. Met de voedseldropping en nieuwe energie in ons lichaam besluiten we toch aan de tweede etappe naar Old Crow te beginnen. Maar opnieuw verslechtert het weer en zitten we 2 dagen vast. Inmiddels zijn we door al onze reservedagen heen, is onze energie op en zijn de dagrantsoenen te karig. We moeten nog minimaal 11 dagen door naar Old Crow en gelet op het verloop van de tocht tot nu toe, gaan we dat niet op eigen kracht halen. We willen het niet op een reddingsoperatie aan laten komen en besluiten terug te lopen naar de airstrip waar we ons, na 31 dagen lopen op drijfnappe schoenen, op laten pikken door het vliegtuigje. Na een weekje bijkomen en bijeten in Dawson vliegen we naar Inuvik, voor een familiebezoekje aan de sledehondenkennel waar Herschel vandaan komt. Vervolgens rijden we per huurauto in alweer stromende regen het haast onbegaanbare gravel van de Demster Highway af, op zoek naar briljante herfstkleuren, maar helaas zijn we te vroeg. Afgezien van een lekke band komen we probleemloos aan in Dawson, maar daar voelt Jolanda zich niet helemaal fit. Als we de volgende dag naar Whitehorse willen rijden krijgt ze na een half uurtje zulke enorme buikkrampen (pijn 9 op een schaal van 0-10) dat we snel terugrijden naar het nursing station in Dawson. Na wat onderzoekjes luid de voorlopige diagnose acute blinde darmontsteking en Jolanda gaat per medevac vliegtuig naar het ziekenhuis in Whitehorse. Frank rijdt de 500 kilometer met de auto en als hij na 7,5 uur rijden aankomt in het ziekenhuis wordt Jolanda na een half uurtje zonder blinde darm de operatiekamer uitgereden. De resterende dagen gaan op aan ziekenhuisbezoek, het afhandelen van logistieke zaken en miscommunicatie met de SOS alarmcentrale (waardeloze club) over de thuisreis. Gelukkig herstelt Jolanda wonderbaarlijk snel en komt na 3 dagen uit het ziekenhuis om nog eens 3 dagen later met de oorspronkelijk geplande vlucht naar huis te kunnen.

Door de optelsom van problemen tijdens onze tocht is in dit verhaal het zwaartepunt komen te liggen op wat er mis ging. Gelukkig ging er ook heel veel goed en waren er de nodige hoogtepunten, mooie ontmoetingen en ervaringen. Daarover een volgende keer meer. Voor nu zijn we enorm blij dat we weer alle drie gezond thuis zijn, want dat is duidelijk niet vanzelfsprekend!

Het yukon Goldrushteam 2010

Jolanda

Frank

Herschel

Weerribben-Wieden weekend

Wat en wanneer

Twee dagen, 9 en 10 oktober, kajakken door de prachtige natuur in het nationale park Weerribben-Wieden. Hoe ongerept het gebied er ook uit mag zien, het is voor het grootste deel door mensenhanden gemaakt. De mensen trokken hier vroeger het veen omhoog uit het water en maakten er turf van. Overal in het nationaal park is het patroon van weren (trekgaten) en ribben (legakkers) terug te vinden. Op sommige plaatsen werd teveel veen weggehaald. Onder invloed van wind en golven ontstonden daardoor grote meren (wieden). Na de periode van verving gingen rietlanden de aanblik van het landschap bepalen.

Doelgroep

Hoewel we twee vlakwatertochten varen dienen de deelnemers wel de nodige kilometers in de armen te hebben. Gepland staan een tocht van ongeveer 30 kilometer en een tocht van ongeveer 20 kilometer. Er zitten een paar stukken open wiede in. De weersomstandigheden zullen de moeilijkheidsgraad hierbij bepalen.

Verblijf

Het plan is om vrijdagmiddag 8 oktober vanuit Uitgeest te vertrekken naar... jawel... Camping Muggenbeet bij Blokzijl. De rit duurt, eventuele file niet meegerekend, ongeveer twee uur. Als we op tijd vertrekken (uiterlijk 4 uur?) kunnen we de tenten opzetten voor donker. De minicamping (www.campingmuggenbeet.nl) heeft twee tentveldjes die prachtig gelegen zijn aan een idyllische vijver met waterlelies. De camping heeft één dames wc en douche en één heren wc en douche (50 cent 4 minuten warm water). Ook hebben wij de beschikking over een keukentje (zonder gas) met een koelkast waar we wat eten en drinken in kunnen opslaan, een oplaadmogelijkheid voor mobiele telefoons en een afwasmogelijkheid. We kunnen het ook als kleedruimte gebruiken. Aankomst op de camping op zaterdagochtend is mogelijk, maar we zullen op tijd vertrekken voor de tocht.

Culinair genieten?

Natuurlijk kunnen we zelf op de camping ons potje koken en is ieder vrij in zijn keuze, maar de omgeving biedt ook de mogelijkheid om ons lekker te laten verzorgen. Naast de

camping vinden wij café/restaurant/bistro Geertien, ook weer mooi gelegen met een terras aan de vaart. Dit etablissement (www.geertien.nl) biedt een bistrokaart met wat 'simpelere' gerechten en een restaurantkaart met gerechten die mij het water in de mond doen lopen. Op de bistrokaart staan hoofdgerechten van € 15.- (schnitzel) tot € 23.50 (flinke biefstuk v/d haas) en op de restaurantkaart staan soepen van rond de € 6.-, voorgerechten van € 11.- tot € 20.-, hoofdgerechten van € 20.- tot € 28.50 en er is een drie gangenmenu van € 34.50. Mochten wij bij Geertien willen eten, dan is het verstandig als wij een week van tevoren reserveren. In het nabijgelegen mooie plaatsje Blokzijl zijn ook eetgelegenheden te vinden.

Zaterdag

De eerste tocht is er een van ongeveer 30 kilometer en gaat door de Weerribben. Inclusief pauzes zal dit zo'n 7 tot 7.5 uur varen zijn. Indien nodig kan de tocht ingekort worden. Wij vertrekken vanaf de camping en komen hier ook weer aan. Mocht het weer tegenzitten, dan kunnen wij eventueel verwarmd pauzeren in Ossenzijl, op ruim over de helft van de tocht.

Zondag

'S ochtends breken wij eerst ons kamp op alvorens te gaan varen. De tocht van vandaag is ruim 20 kilometer lang en gaat door de Wieden. Inclusief pauzes is dit 4.5 tot 5 uur varen. Ook deze tocht kan ingekort worden. Vertrek en aankomst zijn bij bezoekerscentrum de Wieden in Sint Jansklooster, op ongeveer 20 minuten rijden vanaf de camping. We moeten vanaf de parkeerplaats ongeveer honderd meter met de kajaks lopen alvorens we bij de instapplaats zijn. Eventueel verwarmd pauzeren kunnen we na ongeveer 13 kilometer in Belt-Schutsloot. We zorgen er voor dat we op tijd weer terug zijn om de terugreis naar Uitgeest aan te vangen. Deze duurt ongeveer 2 uur en een kwartier.

Opgave en verdere info

Opgave via de website of het inschrijfformulier in de loods. Ik moet ongeveer twee weken vooraf aangeven met hoeveel tenten wij zullen komen, dus schrijf je op tijd in. Overigens zijn er ook een paar caravanplaatsen op de camping. Mocht je nog nadere informatie willen hebben, dan kan je contact opnemen met maarten.wevers@planet.nl. of spreek mij aan in de loods.

Het Thule-incident

Frank van Zwol

Bij Thule denkt iedere rechtgeaarde kanovaarder natuurlijk aan de dakdragers op zijn auto. En het Thule-incident moet dus te maken hebben met een ongeluk met dakdragers. Bij mijn eerste Thule-incident, inmiddels zo'n 20 jaar terug, was dat ook het geval. Met vier WW-boten op het dak reed ik richting Ardennen. Op weg naar de wild schuimende bovenloop van de Lesse. Het gebeurde een half uurtje voorbij Luik. Plotseling verdween de rechter kano uit mijn blikveld door de voorruit. Tegelijkertijd hoorde ik een schurend geluid en zag in mijn spiegel de boot rechts naast de auto over het asfalt schuren. Gelukkig geen ander verkeer in de buurt; snel stuurde ik naar de vluchtstrook om de schade op te nemen.

Een V-steun bleek losgetrild en van de drager afgeschoten. Enorme sukkel die ik ben, had ik verzuimd om de bootpunten met een lijntje te zekeren naar het sleepoog en daar stond ik langs een godverlaten Belgische snelweg met een half afgescheurde dakgoot, een dakdrager in de vorm van een wokkel en een weggevlogen V-steun. De boot had wat krasjes opgelopen, maar dat is voor een wildwaterkano niet ongebruikelijk. Met behulp van een putdeksel boog ik als een volleerd metaalbewerker de dakdrager weer enigszins recht en verplaatste het hele spul naar een onbeschadigd deel van de dakgoot. Een uurtje later was ik bij de Boven-Lesse waar ik de zorgen over de schade aan mijn auto even kon vergeten door de heerlijk bruisende beek af te varen.

Jaren later hadden vrienden van me ook een Thule-incident. Zij reden met de kanobeugels op het dak van hun Berlingo een te lage parkeergarage in. Knal. Dag V-steunen...

Maar Het Thule-incident waar dit artikeltje over gaat heeft eigenlijk niets met kano's te maken. Het is de (fictie) thriller die ik schreef over een waar gebeurd ongeluk met een Amerikaanse B-52 bommenwerper in 1968 op Groenland, waarbij een waterstofbom vermist is geraakt. De inspiratie voor deze thriller deed ik op tijdens mijn oversteek op ski's van de Groenlandse ijskap samen met Jolanda Linschooten. Zij vertelde in januari 2008 bij KVVU over deze tocht. In het Thule-incident wordt de Deense gids Lars Olsen geconfronteerd met

de nog aanwezige kernbom op Groenland en moet hij het dreigende onheil – terroristen dreigen de hele Groenlandse ijskap op te blazen – zien te keren. Geen dakdragers dus in Het Thule-incident, maar ik heb nog wel een eskimorol in het verhaal verwerkt.

Meer informatie over Het Thule-incident op mijn website www.wilderness-effect.nl

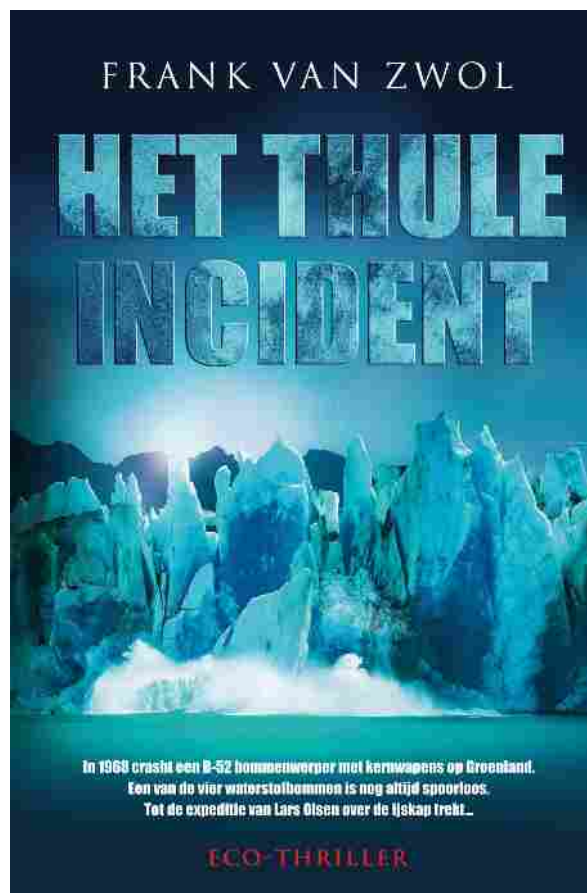
Het Thule-incident is te bestellen via mijn email fvz@wilderness-effect.nl

Prijs is € 9,95 en in Castricum, Limmen, Akersloot en Uitgeest bezorg ik hem gratis thuis. Wie verder weg woont betaalt € 13,50 en krijgt hem thuis gestuurd.

Van uw redacteur: Het boek heb ik met erg veel plezier tijdens mijn vakantie (het was er 28 graden) gelezen en daarna doorgegeven aan mijn schoonvader die het ook in één ruk heeft gelezen.

Spannend, doordacht, geen moment saai en nog steeds actueel.

En dat voor zijn eerste thriller. Frank kan dus niet alleen gezellig een beetje buitensporten, winterkamperen en kanoën.... En dat voor nog geen tientje met een handgeschreven woordje van de schrijver hemzelf.

Vaarkalender (voor de rest van dit jaar)

11 t/m 18 september	Vlielandkamp	www.nkb.nl
9 en 10 oktober	Weerribben	Zie elders in deze krant én de website
17 oktober	Abcoude-Ouderkerk-Abcoude	Vervallen!!
31 oktober	Amsterdamse grachten	Vlakwatertocht (zie website)
3 december	Sluiting copy	

<http://www.kanovereniging-uitgeest.nl>